

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. E.**, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 57A 79/2010 – 18 rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, vydaného dne 28.6.2010, č.j. JMK 84791/2010, sp. zn. S-JMK 84791/2010/OŽP/Ho, a to pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný má povinnost žalobci nahradit na nákladech řízení 2 000,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28.6.2010 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí MěÚ v Kyjově, odbor životního prostředí, č.j.: OŽP/21619/10/2010 353 (sp. zn. OŽP 1585/2010/353), vyhotovené dne 17.5.2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti a byla mu uložena pokuta ve výši 4 000,- Kč a byl zavázán k povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000,- Kč.

Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon o myslivosti i správní řád, předně tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, byl zjištěn na základě nezákonných důkazů a že procesním postupem byl zkrácen na svých právech. Dále tvrdí, že nedošlo k naplnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku:

Uvedl, že podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu, k provedení důkazů ve správním řízení lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. V daném případě však žalovaný, jakožto účastník přestupkového řízení, o provádění důkazů svědeckými výpověďmi mimo ústní jednání nebyl včas vyrozuměn a nebylo mu umožněno být přítomen při výslechu svědků a klást jim otázky. Výslech svědků tak nebyl proveden zákonným způsobem. Toto zásadní pochybení správního orgánu nebylo napraveno tím, že žalobce následně nahlédl do správního spisu. Výsledky svědků v předmětném přestupkovém řízení tak byly provedeny v rozporu s právním řádem, jsou nezákonné a nelze je užít k dokazování. Tento názor žalobce je podporován i rozsudkem Nejvyššího správního soudu, č.j. 4 As 10/2006 – 57, na který žalobce odkázal.

Dále uvedl, že podle § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, každý kus ulovené nebo nalezené zůžitkovatelné zvěře spárkaté musí být ihned po ulovení, nalezení nebo po provedené dohledávce označen nesnímatelnou plombou. Pojem „*ihned*“ však není v žádném právním předpise specifikován ani počtem vteřin, ani počtem minut či hodin. Není ani přesně specifikováno, kdy je ukončen proces „*ulovení*“ spárkaté zvěře, po jehož ukončení by mělo dojít ihned k jeho označení plombou. Není ani upravena otázka, kdo, jak a kdy má posuzovat „*zůžitkovatelnost*“ ulovené či nalezené zvěře. Žalobce tvrdí, že mu bylo zamezeno ihned po ulovení provést požadované označení uloveného kusu zvěře nesnímatelnou plombou. Tvrdí dále, že v daném případě lovil legálně, v souladu s platnými předpisy a že chtěl „*ihned*“ ulovený kus srnčí zvěře označit plombou. Tím, že mu bylo zamezeno provést ihned označení uloveného kusu srnčí zvěře, a toto označení plombou provedl až poté, kdy mu to bylo umožněno, však nebyla z jeho strany naplněna materiální stránka přestupku. Pokud je zvěř ulovena legálně, a k označení uloveného kusu plombou dojde např. po 3, 5 či 10 minutách od „*zhasnutí*“ zvěře, před jeho další manipulací či dopravou, nejsou žádným způsobem ohroženy zájmy společnosti a takové jednání nemůže být trestné, neboť jeho nebezpečnost pro společnost je nižší než nepatrná, když zákonodárce přijetím ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti neměl v úmyslu šikanovat legálně lovící myslivce za několikaminutové zpoždění v označení zvěře plombou, nýbrž že chtěl usnadnit boj proti pytlákům. Správní orgány pochybily, neboť se otázkou naplnění materiální stránky přestupku v daném případě vůbec nezabývaly. Naplnění materiálních znaků skutkové podstaty přestupku je však pro trestnost jednání nezbytné, jak vyplývá např. i z rozsudku NSS, č.j. 5 As 103/2008 – 45, na který žalobce odkázal.

Krajský soud v Brně v odůvodnění uvedeného rozsudku uvedl, že provedením dokazování správními spisy dospěl k závěru, že žaloba žalobce je důvodná, zejména je důvodná jeho námitka, že o provádění důkazů svědeckými výpověďmi mimo ústní jednání nebyl včas vyrozuměn, a nebylo mu umožněno být přítomen při výslechu svědků a klást jim otázky, neboť tato skutečnost byla zjištěna ze správních spisů i Krajským soudem v Brně. V tomto směru je zcela jednoznačná judikatura NSS, když krajský soud citoval

z rozsudku NSS, č.j. 4 As 10/2006-57, z něhož vyplývá, že není důvod pro to, aby se výslech svědků ve správním řízení, resp. podle zákona o správním řízení, prováděl jiným způsobem, než v ostatních právních odvětvích, tedy v občanském soudním řízení a v řízení trestním. Právě naopak se zřetelem k zásadám vyjádřeným v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992, který vyjadřují principy práva na spravedlivý proces, musí řízení o přestupku, stejně tak i o jiném správním deliktu, podléhat stejnému režimu jako řízení o trestných činech. V tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhranění mezi trestními (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají orgány exekutivy (tedy i přestupky), je výrazem vůle suverénního zákonodárce, není odůvodněno přirozenoprávními předpisy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a svobod, není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin, správní delikt nebo přestupek. Zmiňuje-li se Úmluva v čl. 6 odst. 1 o „jakémkoliv trestním obvinění“, je třeba záruky v této souvislosti poskytnuté tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním, tak i v řízení o přestupcích. NSS poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2007, č.j. 1 Azs 96/2005 – 63, v němž dospěl senát rozhodující ve věci k závěru, že účastník správního řízení má právo klást svědkům otázky, i když je jejich výslech prováděn mimo ústní jednání. O takto prováděném důkazu musí být včas vyrozuměn. K tomu nutno dodat, že z jazykového výkladu ust. § 33 správního řádu by se sice mohlo zdát, že právo na kladení otázek vyslýchanému svědkovi přísluší účastníku řízení pouze tehdy, je-li tento výslech konán v rámci ústního jednání či místního ohledání, avšak na věci nutno nahlížet z hlediska výkladu ústavně-konformního. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo mimo jiné i na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z judikatury Ústavního soudu (vztahující se sice věcně k daňovému řízení, nicméně vzhledem k podobnosti řešené otázky i právní úpravy není důvodu k ní nepřihlížet; srov. nálezy ze dne 11.9.2001, sp. zn. I ÚS 591/2000, dále nálezy ze dne 13.8.2001, sp. zn. I ÚS 159/1999, nálezy ze dne 29.2.2002, sp. zn. II ÚS 232/2002), pak vyvstává jednoznačný závěr, že v rámci zachování „rovnosti zbraní“ ve správním řízení, je třeba vycházet z principu, že pravidlo uvedené v § 33 odst. 1 správního řádu je třeba aplikovat vždy, je-li správním orgánem ve vztahu k účastníku řízení prováděno dokazování. Tomuto závěru pak svědčí i účinná právní úprava, kdy podle § 51 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, musí být o provádění důkazů mimo ústní jednání účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníku, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Krajský soud uvedl, že je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se zákonem při provádění důkazů výslechem svědků a tuto procesní vadu nenapravil ani žalovaný, a je tedy zřejmé, že řízení před správními orgány trpí závažnými vadami, které mohly mít vliv na zákonnost vydaných správních rozhodnutí a tedy na náležité zjištění skutkového stavu věci. Dále uvedeno, že je zatím předčasné hovořit o tom, zda žalobci bylo jednoznačně spáchání přestupku, z něhož je viněn, prokázáno.

Krajský soud tedy zrušil napadené rozhodnutí a zavázal žalovaného právním názorem, a to provedením dalšího dokazování tak, že budou zopakovány výsledky svědků, kdy o výsledku svědků bude žalobce uvědoměn, aby se výsledků mohl zúčastnit a případně

klást svědkům otázky, a po takto nově provedeném dokazování zvážit, zda k prokázání přestupku je třeba provádět další dokazování či nikoliv.

Do uvedeného rozsudku žalovaný podal kasační stížnost, když v ní uvedl, že žalovaný se závěrem krajského soudu v tomto konkrétním případě nesouhlasí, neboť, jak již uvedl ve vyjádření k žalobě, městský úřad sice pochybil, když provedl výslech svědka bez účasti obviněného, a ani ho o tomto svém kroku včas neinformoval, krajský úřad má však zato, že toto pochybení bylo zhojeno, když se žalobce při nahlížení do spisu dne 12.4.2010 s výpověďmi svědků seznámil, přičemž měl možnost se k nim vyjádřit, příp. navrhnout nový výslech. Tohoto svého práva však žalobce nevyužil. Žalovaný tedy měl zato, že i když došlo k procesnímu pochybení správního orgánu, neměla tato vada řízení vliv na zákonnost rozhodnutí, protože porušení zákona ze strany žalobce vyplývá z jeho výpovědi, žaloby i repliky.

Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 5 As 21/2011 – 39 ze dne 8.3.2012 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.12.2010 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil, že dne 29.3.2010 provedl MěÚ výslechy svědků R.R., J.S., L. K. a J. O., a to mimo ústní jednání (viz protokoly o výsledku svědků ze dne 29.3.2010). Provedení výslechů byli vedle svědků přítomni pouze oprávněná úřední osoba. Žalobce nebyl o konání výsledku uvedených svědků předem vyrozuměn a při výsleších tedy nebyl přítomen.

V daném případě, jak je uvedeno, tedy není pochyb o tom, že městský úřad postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastník včas vyrozuměn, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdá práva účasti při dokazování“. Vzhledem k tomu, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neobsahuje odlišnou úpravu, uplatní se shora citované ustanovení podle § 51 zákona o přestupcích i v řízení o přestupcích.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zastává názor, že provedení výsledku svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výsledku účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výsledku svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobody, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, podle něhož byla uvedená vada řízení zhojena tím, že se žalobce následně seznámil s obsahem výpovědí svědků, jak byly zaznamenány v protokolech městského úřadu, a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Podstatou ústavní garance obsažené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je zajištění přítomnosti účastníka řízení m.j. při provádění výsledku. Účastníku je tímto způsobem dána možnost bezprostředně reagovat na výpověď svědka, a případně jej konfrontovat se svými tvrzeními. Ke zhojení vady řízení proto nemohlo dojít pouze tím, že se žalobce seznámil před vydáním rozhodnutí městského úřadu s obsahem protokolů o výsledku svědků a že mu byla dána možnost se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich zopakování (citovány dva rozsudky NSS).

Lze tak učinit dílčí závěr, že v důsledku pochybení městského úřadu nelze výpovědi svědků v neprospěch žalobce vůbec použít, neboť se jedná o důkazy, které byly provedeny nezákonným způsobem. Dále je třeba se zabývat otázkou, zda tato vada řízení měla v daném případě vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o věci samé, tedy zda šlo o takovou vadu řízení před správním orgánem, pro niž měl krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušit. [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Skutečnost, že žalobce byl takto zkrácen na svých procesních právech postupem správního orgánu ještě bez dalšího neznámá, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro niž měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. O podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, by se jednalo jen tehdy, pokud by skutkové závěry správních orgánů bez použití nezákonných důkazů nemohly obstát. V daném případě ovšem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutkový stav, jak vyplývá ze správního spisu i bez přihlédnutí k výpovědím svědků R. R., J. S., L. K. a J. O., je zcela dostačující pro závěr o tom, že žalobce svým jednáním porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti a spáchal tak přestupek podle § 63 odst. 2 tohoto zákona. Podle protokolu ze dne 17.3.2010, o projednání přestupku totiž sám žalobce před správním orgánem uvedl: *„Po obeznání srnce jsem uznal, že je průběrný, a tak jsem ho slovil ranou na krk. Srnec byl zasažen jen do přední části průdušnice, proto odběhl z meze dolů a uviděl jsem ho až asi 10m za hranicí v honitbě Srnce jsem dostihl až na vzdálenost cca 24m za hranicí, když jsem mu dal záraz. (...) Po usmrcení srnce zárazem jsem jej odnesl zpět do honitby....., aniž bych ho označil nesnímatelnou plombou na označení zvěře. Do 5 min. přijeli na hranici honiteb dva členové MS Jeden z nich, který se prokázal průkazem a odznakem myslivecké stráže, mne vyzval, abych mu předložil doklady. Toto jsem odmítl, všechny doklady jsem předložil až policii. Poté členové MS volali mysliveckému hospodáři p. S., (...). Pan Slavík přijel za cca 10 min. (...)“* Z vyjádření žalobce dále vyplývá, že po příjezdu vozidla byl srnec uzavřen v nákladovém prostoru vozidla. Žalobce označil srnce nesnímatelnou plombou až po jeho ohledání policií, tedy již se značným časovým odstupem.

Z takto zjištěného a vzhledem k tomu, že se jednalo o výpověď samotného žalobce, vlastně nesporného skutkového stavu vycházely při svém rozhodování i správní orgány. Mezi žalobcem a správními orgány tak nevznikly rozpory ohledně takto zjištěného skutkového stavu, nýbrž především spor o právní posouzení tohoto jednání z hlediska skutkové podstaty přestupku, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným. Podle názoru žalobce totiž uvedené jednání není porušením § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Na svou obranu žalobce tvrdí, že chtěl srnce označit plombou „ihned“, ovšem zabránili mu v tom členové myslivecké stráže, kteří srnce zajistili a zavřeli do nákladového prostoru vozidla, kam neměl přístup. Žalobce tedy implicitně předpokládá, že zákonná povinnost označit příslušný kus spárkaté zvěře plombou „ihned“ po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce, je splněna i tehdy, když je takto zvěř označena s odstupem několika minut, a zejména, že označení plombou nemusí být nutně prvním úkonem po ulovení, nalezení nebo provedené dohledávce zvěře.

S uvedeným právním názorem žalobce ovšem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Podle § 49 odst. 1 zákona o myslivosti **„každý kus ulovené nebo nalezené užitkovatelné zvěře spárkaté musí být ihned po ulovení, nalezení nebo po provedené dohledávce označen nesnímatelnou plombou; užitkovatelné plomby vydává uživatelům honiteb orgán státní správy myslivosti“**. Způsob označení plombou je pak blíže upraven v § 29 odst. 1 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 244/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona

č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Podle tohoto ustanovení se plomba nesnímatelným způsobem (zatažením na nejzazší místo) připevní za Achillovu šlachu na libovolné zadní končetině ulovené nebo jinak usmrčené nebo nalezené užitkovatelné spárkaté zvěře. V případě neuskutečnitelnosti takového připevnění se plomba připevní za některé žebro hrudního koše spárkaté zvěře. Vyhláška též podrobněji upravuje způsob výdeje plomb oprávněným osobám a jejich evidenci a potvrzuje tedy účel samotného § 49 zákona o myslivosti, kterým je zajistit účinnější kontrolu nad tím, zda došlo k oprávněnému ulovení příslušného kusu spárkaté zvěře. Tomuto účelu i výslovné dikci § 49 odst. 1 zákona o myslivosti odpovídá pouze takový výklad daného ustanovení, podle něhož, nejde-li o společný lov spárkaté zvěře, musí oprávněný lovec, příp. jiná oprávněná osoba, vždy označit tuto zvěř nesnímatelnou plombou skutečně bez jakéhokoliv odkladu po jejím ulovení, nalezení nebo dohledávce, tedy dříve, než budou provedeny jakékoliv jiné úkony nebo manipulace se zvěří. Tento výklad navíc navazuje na již existující judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29.1.2009, č.j. 7 As 74/2008 – 47, www.nssoud.cz).

Uvedeným způsobem ovšem žalobce v daném případě nepostupoval. Z jeho výpovědi naopak vyplývá, že po dohledávce odnesl srnce z místa, kde jej našel, zpět na území honitby..... Zde následně vyčkával po dobu několika minut, než dorazila myslivecká stráž, aniž by přistoupil k označení srnce plombou. Žalobce měl tedy do doby uložení uloveného srnce do vozidla myslivecké stráže dostatek času k tomu, aby splnil svou povinnost „ihned“ označit tohoto uloveného a dohledaného srnce nesnímatelnou plombou, jak mu ukládal § 49 odst. 1 zákona o myslivosti, to ovšem neučinil. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobci bránily jakékoliv objektivní okolnosti nezávislé na jeho vůli ve splnění povinnosti označit srnce plombou ještě před příchodem myslivecké stráže. Rozhodující je tedy skutečnost, že žalobce nesplnil povinnost označit srnce nesnímatelnou plombou ihned na místě dohledávky, tedy dříve, než srnce z místa nálezu přemístil zpět na území honitby..... Navíc poté vyčkával několik dalších minut, aniž by označil srnce plombou. Následné zajištění srnce mysliveckou stráží v nákladovém prostoru vozidla nemohlo již nic měnit na tom, že uvedeným jednáním žalobce porušil § 49 odst. 1 zákona o myslivosti.

Za této situace je třeba souhlasit s názorem stěžovatele, jenž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí správně uvedl, že nesplnění povinnosti podle § 49 odst. 1 zákona o myslivosti potvrdil žalobce i ve své výpovědi zaznamenané v protokolu městského úřadu o projednání přestupku. Ostatně již městský úřad ve svém rozhodnutí konstatoval, že se žalobce ke skutku, který mu byl kladen za vinu, doznal. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevyšlo najevo nic, co by tento skutkový stav zjištěný správními orgány jakkoliv zpochybnilo, lze uzavřít, že skutkový stav, který správní orgány zjistily pro svá rozhodnutí, ob stojí i bez použití výpovědi svědků R.R., J. S., L. K. a J. O.

Krajský soud tedy v daném případě nesprávně posoudil otázku, zda vada řízení spočívající v nezákonném provedení výslechů svědků mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů o přestupku, neboť závěry správních orgánů o spáchání daného přestupku mají dostatečnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu i bez přihlédnutí k výpovědím svědků, vyslechnutých bez přítomnosti žalobce.

Nejvyšší správní soud z toho důvodu dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s.ř.s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu znovu o věci rozhodl, dospěl k závěru, že přestupku, který je kladen žalobci za vinu, se tento dopustil, což bylo zjištěno přímo z jeho výpovědi, když nebylo třeba provádět další dokazování a i sankce byla uložena v souladu se zákonem a v jeho mezích, a proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému žádné náklady řízení, kromě běžné úřednické činnosti, nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu ve dvojím vyhotovení.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně